

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăsprezece

Semnificația profetică a reperelor istorice: înțelegerea zilelor de pe urmă prin simbolism biblic

Jeff Pippenger
2024-03-06

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați ca aceia care sunt purificați de Solul Legământului, iar marea mulțime este reprezentată prin veșmintele albe ale martiriului. Prima dintre cele două perioade sacre ale zilelor de pe urmă identifică lucrarea solului care pregătește calea pentru Solul Legământului, iar a doua perioadă reprezintă lucrarea lui Ilie. Prima perioadă reprezintă judecata de cercetare a celor vii din adventismul laodicean, iar a doua perioadă reprezintă judecata executivă asupra Romei moderne.

„Semnul” de a fugi din orașe în zilele din urmă a fost înțeles greșit de adventismul laodicean. Sora White ne informează că distrugerea Ierusalimului din perioada 66–70 d.Hr. oferă o ilustrare a semnelor de avertizare pentru poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă.

„Nu este departe vremea când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi siliți să căutăm un adăpost în locuri pustii și singuratic. După cum asedierea Ierusalimului de către oștirile romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii iudeeni, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră prin decretul care impune sabatul papal va fi pentru noi o avertizare. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, pregătindu-ne să le părăsim apoi și pe cele mai mici, pentru locuințe retrase, în locuri izolate, printre munți.” Testimonies, volumul 5, 464.

Opsada Jeruzalema koja je bila znak za bježanje bila je prva opsada koju je poveo Cestije. Cestije je, dakle, predstavljao prijetnju koja je bila privremeno uklonjena, jer nakon što je uspostavio opsadu, zatim se na tajanstven način povukao, a povjesničari nikada nisu uspjeli utvrditi njegovu logiku za takav postupak.

„După ce romanii, sub conducerea lui Cestius, au înconjurat cetatea, ei au părăsit pe neașteptate asediul, când totul părea favorabil unui atac imediat.” Tragedia veacurilor, 31.

प्र.सं. १८८० र १८९० का दशकहरूमा, न्यू हैम्पशायरका सेनेटर हेनरी डब्ल्यू. ब्लेयरले आइतबारलाई राष्ट्रिय विश्राम-दनिको रूपमा तोकन कांग्रेसमा वधियकहरूको एक शृङ्खला प्रस्तुत गरे। यी वधियकहरूलाई सामान्यतया “ब्लेयर सन्डे बलिस्” भनिन्थ्यो। सेनेटर ब्लेयर आइतबारलाई विश्राम र धार्मिक पालनको दनिका रूपमा मान्ने कुराका दृढ समर्थक थिए। उनको विश्र्वास थियो कि विश्रामको एकरूप दनिले अमेरिकी समाजमा सकारात्मक नैतिक तथा सामाजिक प्रभाव पार्नेछ। उनका प्रयासहरूले, विशेषतः धार्मिक समूहहरूबाट, केही समर्थन प्राप्त गरे तापनि, तनिले चर्च र राज्यको पृथक्करणसम्बन्धी चर्चसहितको वरिधको पनिसामना गरे।

Acesta a fost primul demers de a adopta o legislație duminicală în istoria fiarei pământului, care era menită să vorbească asemenea unui balaur atunci când, în cele din urmă, va adopta o lege duminicală. Tocmai aceste serii de proiecte de lege Blair au fost acelea pe care A. T. Jones, unul

dintre solii sesiunii Conferinței Generale din 1888, a intrat în sălile Congresului și li s-a împotrivit cu atâta elocvență. După câteva încercări, senatorul Blair și-a pierdut elanul în promovarea unei Zile Naționale de Odihnă. În legătură directă cu această istorie și cu implicațiile unei Zile Naționale de Odihnă (duminică), poate fi revizuită mărturia istorică a sfaturilor lui Ellen White.

Ceea ce se găsește în trecerea în revistă a avertizărilor ei cu privire la legea duminicală este grav și larg înțeles greșit în adventismul laodicean. În contextul necesității de a fi ieșiți din orașe, context în care, în pasajul tocmai citat, ea a scris că „atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, ca pregătire pentru părăsirea celor mai mici, spre locuințe retrase în locuri izolate printre munți.” Ea a învățat în repetate rânduri că poporul lui Dumnezeu avea nevoie să locuiască la țară, însă sfaturile ei cu privire la subiectul viețuirii la țară înainte de 1888 plasează îndrumarea ei de a părăsi orașele în contextul că, în viitorul apropiat, poporul lui Dumnezeu va avea nevoie să părăsească orașele. După 1888, în îndrumările ei scrise cu privire la viețuirea la țară, ea nu s-a abătut niciodată de la sfatul că ar trebui deja să fim ieșiți din orașe.

Proiectele de lege Blair privind Ziua Națională de Odihnă care au apărut în istorie au fost „semnul” de a părăsi orașele și, deși proiectele Blair și-au pierdut impulsul necesar pentru a împlini această lucrare și s-au retras în întunericul istoriei, „semnul” de a fugi fusese dat. El fusese dat la reperul istoric al primei asedieri, aduse de Cestius. Legea duminicală care va veni în curând este reprezentată de asediul lui Titus, iar dacă vreun adventist laodicean se va mai afla încă în orașe când va sosi acel asediu, va muri împreună cu cei nelegiuți.

Mu mpera z'imperuka harimo ibihe bibiri by'ubuhanuzi. Bitandukanywa n'itegeko ryo ku cyumweru rigiye kuza vuba. Igihe cya mbere ni urubanza rw'igenzura rw'abazima mu Bwadiventisiti bwa Lawodikiya, naho igihe cya kabiri ni urubanza nyubahiriza rw'indaya ya Roma. Ibyo bihe byombi byagaragajwe kenshi, kuko ari muri ibyo bihe byombi wa mugani w'abakobwa cumi usohoreramo uko wakabaye kwose, nk'uko byagenze mu mateka y'Abamilerite. Igihe cyo gutinda kiri muri uwo mugani ni cyo gihe cyo gutinda cyo muri Habakuki igice cya kabiri, bityo ibyo bihe byombi turimo kureba na byo byagaragajwe kandi na Habakuki igice cya kabiri. Umugani w'abakobwa cumi, na Habakuki igice cya kabiri, byasohoye uko byakabaye kwose mu mateka y'Abamilerite, kandi igihe byasohoraga, Ezekiyeli igice cya cumi na kabiri, umurungo wa makumyabiri n'umwe kugeza ku wa makumyabiri n'umunani, na wo wasohoye.

Ultimele opt versete din capitolul doisprezece al cărții lui Ezechiel indică un timp în care „împlinirea fiecărei vedenii” va avea loc, într-un timp când Dumnezeu „nu va mai întârzia” vedeniile Sale. Cele două perioade ale istoriei care sunt repetate atât de des și care identifică judecata de cercetare a celor vii în adventismul laodicean și judecata executivă a curvei Tirului constituie perioada profetică în care fiecare vedenie din cadrul Bibliei ajunge la împlinirea sa desăvârșită și finală. În acea perioadă sunt statorniciți cei o sută patruzeci și patru de mii, iar ei reprezintă clasa care nu moare, ci trăiește până la întoarcerea lui Hristos. În capitolul douăzeci și unu din Luca, Hristos identifică un „semn” care arată când acea generație a sosit.

În cele două istorii reprezentate prin „semnul” de a fugi, așa cum a fost prezentat de Hristos în legătură cu urâciunea pustiirii, sunt marcate două perioade, iar începuturile și sfârșiturile lor au câte

un „semn” la începutul perioadei și „semne” la încheiere. „Semnul” pe care Hristos l-a identificat ca reprezentând generația finală care avea să trăiască până când El va veni pe nori este dovada că noi ne aflăm acum în generația finală a istoriei pământului.

În capitolul douăzeci și unu din Luca, Isus identifică istoria de la cei trei ani și jumătate de călcare în picioare și distrugerea Ierusalimului literal din anul 66 până în anul 70, până la sfârșitul celor trei ani și jumătate de călcare în picioare a Ierusalimului spiritual, care a început în 538 și s-a încheiat în 1798.

Iar când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți; și cei ce sunt în mijlocul lui să iasă afară; și cei ce sunt prin ținuturi să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinescă toate cele scrise. Dar vai de cele însărcinate și de cele ce dau să sugă în acele zile! Căci va fi mare strâmtorare în țară și mânie peste poporul acesta. Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși robi între toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:20–24.

„Timpurile” călcării în picioare a Ierusalimului de către neamuri sunt la plural, deoarece ele reprezintă călcarea în picioare a Ierusalimului literal, care s-a încheiat în anul 70, și călcarea în picioare a Ierusalimului spiritual, care s-a încheiat în 1798. Neamurile reprezintă atât păgânismul, cât și papalitatea, iar aceste două puteri constituie subiectul vedeniei din întrebarea din Daniel capitolul opt, care întreabă: „Până când?”

Apoi am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis aceluia sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre fărădelegea pustiirii, care dau atât sanctuarul, cât și oștirea, să fie călcate în picioare?” Daniel 8:13.

„Vremurile neamurilor” din Luca, capitolul douăzeci și unu, se referă la cei două mii cinci sute douăzeci de ani ai răzbunării lui Dumnezeu asupra împărăției de nord, care au început în anul 723 î.Hr. și s-au încheiat în 1798. Anul 538 marchează momentul când omul fărădelegii a stat în locul sfânt și a proclamat că el este Dumnezeu, împărțind astfel perioada în două perioade egale de o mie două sute șaiszeci de ani. A doua perioadă de o mie două sute șaiszeci de ani este aceeași istorie care este indicată ca încheindu-se în Luca, capitolul douăzeci și unu, versetul douăzeci și patru, când „vremurile neamurilor” s-au împlinit. În narațiunea istorică pe care Isus o identifică pentru ucenicii Săi, versetul douăzeci și patru aduce mărturia dată ucenicilor la „vremea sfârșitului” din 1798. De acolo, Isus începe să identifice „semnele” asociate cu mișcarea millerită.

Și vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, cu nedumerire; marea și valurile vor vuia; inimile oamenilor vor slăbi de frică și din pricina așteptării lucrurilor care vor veni peste pământ; căci puterile cerurilor vor fi zguduite. Și atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor, cu putere și mare slavă. Iar când aceste lucruri vor începe să se întâmple, priviți în sus și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie. Luca 21:25–28.

Isus afirmă că „vor fi semne” și le identifică drept semne în soare și în lună și în stele, strâmtorarea neamurilor, puterile cerurilor fiind clătinate, iar apoi Fiul omului vine pe un nor. Toate aceste

„semne” s-au împlinit în istoria millerită.

„Profeția nu numai că prezice felul și scopul venirii lui Hristos, ci prezintă și semne prin care oamenii trebuie să cunoască atunci când ea este aproape. Isus a spus: «Vor fi semne în soare, în lună și în stele.» Luca 21:25. «Soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele cerului vor cădea, iar puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate. Atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe nori, cu mare putere și slavă.» Marcu 13:24–26. Revelatorul descrie astfel primul dintre semnele care trebuie să preceadă a doua venire: «A fost un mare cutremur de pământ; soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, iar luna s-a făcut ca sângele.» Apocalipsa 6:12.

„Aceste semne au fost văzute înainte de începutul secolului al nouăsprezecelea. În împlinirea acestei profeții a avut loc, în anul 1755, cel mai cumplit cutremur de pământ care a fost vreodată consemnat....”

„Douăzeci și cinci de ani mai târziu s-a arătat următorul semn menționat în profeție — întunecarea soarelui și a lunii. Ceea ce făcea aceasta și mai izbitoare era faptul că timpul împlinirii ei fusese indicat în mod precis. În convorbirea Mântuitorului cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, după ce a descris lungă perioadă de încercare a bisericii — cei 1260 de ani ai persecuției papale, cu privire la care El făgăduise că necazul avea să fie scurtat —, El a amintit astfel anumite evenimente care urmau să preceadă venirea Sa și a fixat timpul când primul dintre acestea avea să fie văzut: „În zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina ei.” Marcu 13:24. Cele 1260 de zile, sau ani, s-au încheiat în 1798. Cu un sfert de secol mai devreme, persecuția aproape că încetase cu totul. După această persecuție, potrivit cuvintelor lui Hristos, soarele trebuia să se întunece. La 19 mai 1780, această profeție s-a împlinit....”

„Hristos le poruncise poporului Său să vegheze la semnele venirii Sale și să se bucure atunci când vor vedea semnele Regelui lor care vine. «Când vor începe să se întâmple aceste lucruri», a spus El, «atunci să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.» El le-a arătat urmașilor Săi pomii primăverii care înmuguresc și a spus: «Când înfrunzesc, voi vedeți și cunoașteți de la voi înșivă că vara este acum aproape. Tot așa și voi, când veți vedea că se întâmplă aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.» Luca 21:28, 30, 31.” Tragedia veacurilor, 304, 306–308.

Triplul mod de aplicare al celor trei Rome identifică faptul că, în călcarea în picioare a Ierusalimului de către Roma păgână și apoi de către Roma papală, călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii de către Roma modernă a fost reprezentată printr-o perioadă fie de o mie două sute șaiszeci de zile (Roma păgână), fie de o mie două sute șaiszeci de ani profetici (Roma papală). Cele o mie două sute șaiszeci de zile simbolice (patruzeci și două de luni), care identifică perioada persecuției poporului credincios al lui Dumnezeu de către Roma modernă, vor fi pentru fiecare perioadă însoțite de un singur „semn”, care identifică timpul fugii pentru cei credincioși ai acelei perioade. Fiecare dintre cele trei perioade se încheie cu o manifestare a mai multor „semne”, nu a unui singur „semn”, ca la începutul perioadei.

„La miezul nopții Dumnezeu Își manifestă puterea pentru izbăvirea poporului Său. Soarele apare, strălucind în tăria lui. Semne și minuni urmează în succesiune rapidă. Cei răi privesc scena cu groază și uimire, în timp ce cei neprihăniți contemplă cu bucurie solemnă semnele izbăvirii lor. Totul în natură pare scos din cursul său. Apele încetează să mai curgă. Nori întunecați și grei se ridică și se izbesc unii de alții. În mijlocul cerului înfuriat se află un spațiu limpede de o slavă de nedescris, de unde vine glasul lui Dumnezeu ca vuietul unor ape mari, zicând: «S-a isprăvit.» Apocalipsa 16:17.” Tragedia veacurilor, 636.

Okres izvršne sodbe nad rimsko nečistnico se začne z dvigom prapora, ki naznanja, da mora Božja druga čreda, ki je še vedno v Babilonu, zbežati. Ta obdobje se konča z »znaki in čudeži«. To obdobje se začne z »drugim glasom« iz osemnajstega poglavja Razodetja in se konča z Božjim glasom. Seveda sta prvi in drugi glas iz osemnajstega poglavja Razodetja Kristusov glas. Prvi glas označuje začetek preiskovalne sodbe nad živo laodikejsko adventistično cerkvijo, drugi glas pa označuje konec tega obdobja, hkrati pa tudi začetek izvršne sodbe nad rimsko nečistnico.

بیرقن ع روا، ایگ میاق وک دمع عن حیسم می س ج ے طبضنم تحت کے تفسه س ا خیرات یروپ مک اس ی ج، ے ایگ ایگ رماظ رپ روط یلاثم رپ روط کے ناشن ین ای مرد وک نوناق کے رواتا ال او ے ای ت هکر رم یک اگی مو روا افلا ین خیرات نونود۔ ایگ ایگ رماظ رپ روط یلاثم ے ع یرذ کے بی ل ص یگدن ئامن ی هب یک ی اچس مو۔ ے لثمم ے ساواؤ یک ادخ امتنا روا ادتبا می ونود مک نویک، ے ”ی اچس“ ظفل ین اربع روا، ے تواغب یک نوناق کے رواتا ناشن ین ای مرد مک نویک، ے یترک باب مفش اکم۔ اهت ایگ ای انب ے س فورح یرخا روا، ے یوهریت، ے لہپ کے یچت فورح ین اربع زاواؤ یک ادخ وج، زاواؤ یک ین ای مرد روا، ے زاواؤ یک ادخ زاواؤ یرخا، ے زاواؤ یک حیسم زاواؤ یلہپ یک مراھٹا اہڈا وج، ے ع یرذ کے ناویح کے نیمز تواغب یک فورح یوهریت سامج ے ی هب ماقم ے، ے ی هب ے۔ ایگ ایگ رماظ می مریت باب مفش اکم مک اس ی ج، ے ی یگ یک لثمم، ے ”اتل و ب“ دن نام یک

Steagul din timpul apropiatei legi duminicale reprezintă „semnul” de fugă pentru cei credincioși ai lui Dumnezeu, dar el indică, de asemenea, că începutul perioadei profetice care se încheie cu ridicarea steagului trebuie să aibă și el un „semn”. Acel „semn” este ceea ce Isus identifică drept dovada că a sosit ultima generație a planetei Pământ. În capitolul douăzeci și unu din Luca, ucenicii întrebă ce a vrut să spună Hristos atunci când a arătat că templul urma să fie nimic.

Și L-au întrebat, zicând: Învățătorule, dar când vor fi aceste lucruri? și care va fi semnul când se vor împlini aceste lucruri? Luca 21:7.

Apoi, Isus începe să identifice istoria care conduce până la anul 70, când templul și cetatea aveau să fie nimicite, și continuă până la versetul douăzeci și patru, unde arată când aveau să se îplinească „vremurile” neamurilor.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Ideea că acest verset se referă la Ierusalimul literal se întemeiază pe nebunia teologică catolică numită futurism, care aplică în mod literal ceea ce este simbolic și plasează împlinirea profețiilor exclusiv la sfârșitul lumii. Atacul împotriva aplicării corecte a acestui verset a fost un atac major al Satanei de-a lungul citirii Noului Testament. Ierusalimul literal a încetat să mai fie simbolul Ierusalimului profetic în vremea lui Hristos, când profeția literală a schimbat aplicarea spirituală.

Această descoperire a fost o învățătură majoră statornică de apostolul Pavel. Călcarea în picioare a Ierusalimului identifică cei o mie două sute șazeci de ani ai întunericului papal, din anul 538 până în 1798.

Dar curtea care este în afara templului las-o la o parte și nu o măsoară, pentru că a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2

Ierusalimul profeției a încetat să mai fie simbolul cetății alese la cruce.

„Cât de mulți sunt aceia care simt că ar fi un lucru bun să calce pe pământul vechiului Ierusalim și că credința lor ar fi mult întărită prin vizitarea locurilor vieții și morții Mântuitorului! Dar vechiul Ierusalim nu va fi niciodată un loc sfânt până când nu va fi curățit de focul curățitor din cer.” Review and Herald, 9 iunie 1896.

Odată ce Isus i-a condus pe ucenici, în versetul douăzeci și patru, la timpul sfârșitului din 1798, El a introdus apoi perioada millerită, când vestirea primului înger a intrat în istorie.

Și vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, în nedumerire; marea și valurile vuind; inimile oamenilor slăbind de frică și de așteptarea lucrurilor care vor veni peste pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci vor vedea pe Fiul omului venind într-un nor, cu putere și mare slavă. Iar când aceste lucruri vor începe să se întâmple, atunci priviți în sus și ridicați-vă capetele; pentru că răscumpărarea voastră se apropie. Luca 21:25–28.

Semnele care au introdus istoria millerită s-au împlinit în conformitate cu puterea nefailibilă a Cuvântului lui Dumnezeu.

„Semnele din soare, lună și stele s-au împlinit.” Review and Herald, 22 noiembrie 1906.

Vom continua capitolul douăzeci și unu din Luca în articolul următor.

„La 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune despre zguduirea puterilor cerurilor. Am văzut că, atunci când Domnul a spus „cerul”, dând semnele consemnate de Matei, Marcu și Luca, El a vrut să spună cerul, iar când a spus „pământul”, a vrut să spună pământul. Puterile cerului sunt soarele, luna și stelele. Ele stăpânesc în ceruri. Puterile pământului sunt acelea care stăpânesc pe pământ. Puterile cerului vor fi zgduite la glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi mișcate din locurile lor. Ele nu vor pieri, ci vor fi zgduite de glasul lui Dumnezeu.

„Întunecați, nori grei s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Atmosfera s-a despiciat și s-a dat înapoi; apoi am putut privi în sus prin spațiul deschis din Orion, de unde a venit glasul lui Dumnezeu. Cetatea Sfântă va coborî prin acel spațiu deschis. Am văzut că puterile pământului sunt acum zgduite și că evenimentele vin în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foametea și ciurma sunt cele dintâi care zgduie puterile pământului; apoi glasul lui Dumnezeu va zgdui soarele, luna și stelele, precum și acest pământ. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerurilor, ci este zguduirea neamurilor mâniate.” Early Writings, 41.